

Johan Olafsson, fráfarni stjórin í Eimskip í Føroyum:

Gerið tykkum heilt greitt hvat slag av samfelag tit ynskja

-Føroyar eru eitt ómetaliga ríkt land. Her eru menniskjanslig virði, sum tit ikki mugu sleppa. Ein møgulig oljuvinnu kemur at skapa broytingar, sum kunnu gera, at tit koma at standa á egnum beinum. Men hon kann eisini ganga hinvegin og forkoma nógvum. Tí hevur tað ótrúliga nógv at siga, at tit gera tykkum greitt, hvat slag av samfelag tit ynskja sigur Johan Olafsson, sum er íslendingur við eini føroyskari rót.

Júst sum hann var við at fáa fótin fastan á føroyska jørð og gerast føroyingur komu boðini frá høvuðsskrivstovuni í heimlandinum, Íslandi: Johan - ger teg tilreiðar at fara undir eina nýggja uppgávu. Tí skal tit Moskva til at menna og útbýggja virksemd hjá Eimskip. Framúr góðu úrslit tini í Føroyum, títt treiska lyndi og tín vinsæla og fryntliga meðferð skulu nú koma Eimskip til góða aðrastaðni í verðini.

Hetta vóru boðini Johan Olafsson fekk úr Reykjavík

fyrir stuttum - eftir trúliga at hava rýkt sítt arbeiði hjá Eimskip í Føroyum í seks ár.

Hesa tíðina lærði Johan at tosa føroyskt, hann lærði at kenna føroyingar kring alt landið, og hann lærði at vera góður við alt, sum føroyskt er.

Hesa áðanannina fær tú, tá tú hevur tosað við Johan í bert fáar minuttir. Hóast avbjóðingin at fara til Moskva er stór og spennandi, so hevur Johan ilt við at fjala sínar kenslur fyrir Føroyum og føroyingum.

Eina føroyska rót

Hann viðgongur, at hesi seks árini í Føroyum hava broytt nógv í hansara lívi - ikki tí hann kennir seg framvegis sum íslending - men tað er líkasum, at hann hevur fingið eina rót aftrat, eina føroyska rót.

Síðani Johan Olafsson kom til Føroya hevur hann bygt Eimskip upp til eina stóra fyrirtøku her - og hesa tíðina er siglingarleiðin hjá hesum íslenska vinnulívsrisanum lögð um, soleiðis, at Føroyar eru vørnar ein miðdeil á farleiðunum hjá Eimskip millum Ísland og umheimin.

Til Føroya í ringastu krepputíð

Johan kom til Føroya, tá kreppan byrjaði av álvara. Tað var sjálvandi ikki hugaligt at skula byggja upp eina fyrirtøku í eini niðurgangstíð, men hetta var so kosturin hjá Johan. Og tá hann í dag lítur aftur um bak, so er hann ikki stórt errin av, at spjrin, sum tá varð lagdur, hevur borið so góðan ávøkstur.

At skula fara til Moskva, nú landið har hevur verið gjøgnum kreppur og er í kreppu, minni ikki so lítið heldur um ta uppgávu hann fekk litið upp í hendi í Føroyum fyrir meira enn seks árum síðani. So við sær til Moskva hevur hann ein týðningarmiklan førning, nevniliga trúna uppá at tað skal bera til.

Johan sigur, at hesi árini í Føroyum hava verið ómetaliga lærurík fyrir hann. Og hvat hevur hann so lært!

Partur av einum heilum samfelag uppá gott og ilt

-Eg eri vorðin meira skandinavi. Eg havi líkasum fingið ein nýggjan hugburð á hesum øki. Og so er tað hetta, at tú í Føroyum er partur av einum heilum nútímans samfelag, sum ikki stendur aftanfyrir onnur vælferðarsamféløg. Her er nógv lættari at fylgja við og tú upplivir hvønn dag eitt heilt samfelag uppá gott og ilt - afturmóti at tú í einum størri samfelag bert vildi

Johan Olafsson hevur í mong ár havt russiskar trolarar sum granna á bryggjuni. Nú fær hann so russar til granna í Moskva.

verið ein lítill brúkkur í einum lítlum parti av samfelagnum. Júst hetta hevur lært meg nógv og hevur havt stóran týðning fyrir meg.

Johan heldur tað eru bæði plussir og minussir við tí føroyska eins væl og við tí íslenska samfelagnum. Hann viðgongur, at Ísland hevur verið fyrir útlenskum árin - ikki at tað burturav er amerikaniserað, sum onkur vil vera við - men heldur, at ávirkanin hevur verið meira anglosaksisk, ein blandingur av amerikanskum og enskum. Hetta hevur so sanniliga eisini sínar fyrimunir, eitt nú eru íslendingar skjóttir at taka við tí nýggja innan handil og tøkni, og tað hevur so aftur góða ávirkan á vinnulív t.d. Tað tú vinnur frá hesi ávirkan missir tú so aftur aðrastaðni, nevniliga við at fólk eru minni saman og koma hvørjum øðrum minni við.

Varðveittu tey menniskjansligu virðini

Her heldur Johan, at Føroyar eru eitt fráfrikt land at búgva í, nevniliga í, at vit hava dugað at varðveita, at mong av teimum menniskjansligu virðunum. Hetta at kunna vera saman, at hitta fólk og kunna tosa opið við tey, hetta at fólk koma hvørjum øðrum meira við, og at fólk geva sær stundir til so nógv týðandi ting. Tað má ikki bara vera forrættning og arbeiði - ein má duga at kombinera hetta við rætt og slætt at liva.

Nettup her heldur Johan, at Føroyar enn eiga ein dýrgrip, sum føroyingar eiga at verja og hjúkla um. Men hann er eitt sindur óttafullur um, at vit - um vit ikki hugsa um tað - kunnu missa hesar eginleikar av hondum ella forkoma teimum.

-Eg hugsi t.d. um oljuna.

Ikki tí - eg haldi tit í eini møguligari oljuvinnu eiga stórar møguleikar, sum kunnu gerast týðningarmiklir fyrir Føroyar. Men tað er eisini týðningarmikið at vera á varðhaldi, soleiðis at henda nýggja vinnan ikki tekur tykkum av bóli og fremmandager tykkum í egnum landi.

Johan Olafsson sigur viðari, at tað eru bara føroyingar sjálvir, sum kunnu avgera hetta, tí tað eru vit, sum seta spælireglarnar og gera av, hvat skal henda. Brúka vit okkara vit og skil og alla tíðina hava í huganum, at tann menniskjansligi so týðandi parturin av samfelagnum skal ikki fara fyrir skeyti, so ber eisini til at stýra gongdini til egnan fyrirmin. Men er ein ikki ómetaliga varin, so kann ganga tann skeiva vegin.

-Tú mást gera av, antin tú bara vil hava eitt vinnulív eitt samfelag, sum virkar perfekt ella tú eisini vil hava eitt samfelag, sum leggur dent á mentanina, ja framhaldandi at liva í „The Land of Mabye“. Tað er eisini hetta, sum hevur sín sjarmu, men sum sjálvandi skal kunna sameinast við annað. Alt skal eisini vera við máta og lagast eftir hvørjum øðrum.

Johan heldur tað tí vera so ómetaliga týðningarmikið, at føroyingar seta seg niður og spyrja seg sjálvar: -Hvat er tað fyrir eitt framtíðar Føroyar vit ynskja okkum!

Maktjavnvágin kann broytast til fyrirmin fyrir Føroyar

Johan hevur eisini gjørt sær sínar tankar um Føroyar sum ein komandi oljutjóð. Hann heldur - um vit finna nógv olju - at Føroyar kunnu koma at hava eina heilt nýggja støðu í Norðuratlantshavi. Tá verða vit bráðliga ikki lítileiggi

fyrir sunnan ella norðan. Tá kundi lættliga hent, at hesir fáu íbúgvar búskaparlig sæð verða stórbeiggi hjá øðrum. -Eg haldi tað er sera spennandi at ímynda sær júst maktjavnvágina millum londini her, um Føroyar finna olju.

Hvat heldur Johan so um føroysku politikararnar og ónøgdina hjá fólkum við politikarar í heila tíkið eftir kreppuna herfyri!

-Tað er rætt at havast at politikarunum, um tú hevur nakað at hava hetta í. Men tað er eftir míni hugsan ábyrgdarleyst bara at leggja alla skyldina yvir á politikararnar, um tú sjálvur einki hevur at seta í staðin. Tí haldi eg tað er ábyrgdin hjá hvørjum einstøkum av okkum, sum eru ónøgd við hetta og hatta, at vera við til at betra støðuna og ikki bara geva ávísan politikarum skyldina og so venda bakið til veruleikan.

Mugu halda avtalur -Nú nevndi tú fyrirminir við Føroyum, hvørjar vansar kanst tú taka fram, nú tú hevur livað saman við føroyingum í fleiri ár?

-Skal eg velja eitt burtur úr rúgvuni, so er tað hetta, at føroyingar oftani hava ringt við at halda eina avtalu. Hverur tú eina avtalu um, at henda vørðin ella tænastan skal vera frammí tað og ta, so má tað halda. Tú brúkar alt ov nógv tíð í Føroyum við at skula fylgja slíkum upp og koma aftur - um aftur og at biða.

Annars heldur Johan eisini, at føroyingar kanska hava lyndi til at trúgva ov lítið uppá seg sjálvar.

-Blivur tú við at mistrúgva tær og tínum og

Farvæl og vælkommin

Í sambandi við vaktarskiptið á Eimskip var almenn móttøka í pakkhúsinum á Eystaru Bryggju í Havn nú um dagarnar.

Eftir at leiðarin fyrir útlandska virkseminum hjá Eimskip alment boðaði frá vaktarskiptinum ynskti Esmar Simonsen vegna starvsfólkið hjá Eimskip í Føroyum, Svavari vælkomnum og Johan farvæl.

Hann takkaði Johan fyrir ta góðu tíð við honum við róðrið hjá Eimskip í Føroyum.

-Tú hevur verið okkum

ein dugnaligur og ótrúytligur leiðari. Vit fara at ynskja, at tær má gangast eins væl í Moskva og tað hevur gingið í Føroyum.

Esmar ynskir so eisini Svavari vælkomman. -Var Johan føroyingur, so vænta vit ikki minni av Svavari, hvørs kona um stutta tíð fer at føða ein føroying, kanska í Føroyum. Vælkomin vinur - farvæl vinur segði Esmar Simonsen undir hátíðarhaldinum, har umbod vóru fyrir bæði býráð, landstýrið og onnur.